

AHMEDÎ'NİN CEMŞİD Ü HURŞİD MESNEVİSİ ÜZERİNE¹

İSMAİL ÜNVER

Ahmedî'nin bu eserini ilk tanıtan N. S. Banarlı'dır². Geçen yıl da, sayın Mehmet Akalın eserin tamamını yayımladı. Böylece eski edebiyatımızın değerli bir eserinden herkesin yararlanması sağlanmış oldu. Ayrıca, büyük şair Ahmedî'nin binlerce beyit tutan eserlerinden birini, ilk kez yayımlayan kişi oldukları için sayın Akalın'ı candan kutlarız.

Ancak, üzüntüyle belirtmek gerekir ki, yayımlanmış birçok eserde olduğu gibi, *Cemşid ü Hurşid*'de de hazırlayanın dikkatinden kaçmış yerler bulunmaktadır. Tek nüshası bilinen bu mesnevinin, basıldığı gibi kalmasına gönlümüz razı olmadı. O nedenle, eseri baskıya hazırlayanın "Önsöz"ündeki: "Hataların gösterilmesi bu sahadaki bir takım doğruları da ortaya koyacağı için, hata sahibini sevindirecektir" cümlesinden de güç alarak, görebildiğimiz noktaları bu yazımızda belirtmek istedik.

Kitapta görebildiğimiz belli başlı eksik ve yanlışları aşağıda göstermeye çalışacağız:

1- Bazı Başlıklar Yerinde Değil.

s. 70'deki 280. beyit, "Kıt'a" başlığından önce gelmeliydi. Çünkü bu beyit kıt'a'ya değil, mesneviye bağlıdır. Yine aynı sayfadaki 284. beyit de "Ebyât-ı Mesnevî" başlığından sonra verilmeliydi. 103. sayfadaki 769. beyitin yeri de başlıktan sonradır.

2- Eski Harflerle Verilen Metinler.

Eserde Arapça-Farsça beyitler, ayetler ve öbür sözler Arap harfleriyle verilmiştir. Ancak, eserin tümü içinde bu yönden belli bir düzen yoktur:

1 M. Akalın, *Ahmedî Cemşid ü Hurşid, İnceleme-Metin*, Atatürk Üniversitesi Yayınları, No. 182, Sevinç Matbaası, Ankara, 1975, VIII + 413 s.

2 N. S. Banarlı, *Ahmedî Dâsitân-ı Tevârîh-i Mülûk-i Al-i Osmân ve Cemşid ve Hurşid Mesnevisi*, Türkiyat Mecmuası, C. VI'dan ayırbasım, İstanbul, 1939, (bkz. A. Erzi, *Tahlil ve Tenkidler*, TTK. Belleten, C. IV, 1940; F. Abdullah, *Ülkü*, C. XIII, S. 76).

205. beyitteki “naşrun min allah”, 212. beyitteki “sübhân ellezî esrâ (202. beyitte Arap harfleriyle yazılmıştır)”, 977. beyitteki “akrîzû'llâh”, 992. beyitteki “ve şâvirhüm”, 1037. beyitteki “lâ tafkanû'l-eymân³”, 1187. beyitteki “lâ tafknatû min rahmeti'llâh” ayet ve ayet parçaları ile 859. beyitteki “li'llâhi derrük” ve 4255. beyitteki “el-ğâdimü yüzâr” sözleri eski harflerle verilmiydi.

3- Matbaa Yanlışları

Basılan her kitapta matbaa yanlışı bulunması tabiidir. Ancak, kitabın sonuna eklenecek bir yanlış-doğru cetveli, bir ölçüde de olsa, eseri yanlışlardan kurtarmaktadır. *Cemşid ü Hurşid*'de böyle bir cetvel bulunmayışı, bizi önemli matbaa yanlışlarını ya da öyle sandıklarımızı göstermeye zorlamıştır:

169. beyitte rûbe: rûbeh; 219. yâ şefî'u'l-müznibîn: yâ şefî'a'l-müznibîn; 1942. kele: kâlâ; 2177. hîzre: Hîzr, belüñde: lebüñde; 2294. belüñüñ: lebüñüñ; 2330. muţâlîc: maţâlîc; 2336. yayılmaz: yuyılmaz; 3006. cevâbında: cenâbında; 3092. yunılmış: yonılmış; 3310. Ki_ol: Ki_ola, ser: zer; 3311. beyitin Farsça ikinci dizesi: كه بى زر بى نيايد هيچ كارى ; 3357. dolu: dağı; fikr-ile: bîkr-ile; 3364. fikr: bîkr; 3687. atlar-ıdı: otlar-ıdı; 3688. resme-y-ile: vesme-y-ile; 3694. ıldırım: ıldırım; 3751. perçîn: pür-çîn; 3899. selâmum: selâ-mum; 4242. ikinci dize : ياساق اعمار الكؤوسى ; 4278. yiri: pîri; 4324. mâh u: mâhı; 4373. bi'l-lah: li'l-lâh; 4441. belüñ : lebüñ; 4505. şalar: şolar, yire: yile

4- Çevriyazı ve Yazım Yanlışları

Cemşid ü Hurşid'de, çevriyazı gereği olarak bazı harflerde bulunması gereken işaretleri her yerde göremiyoruz. Bu eksiklik matbaadaki imkânsızlıklarla açıklanabilir. Ancak çevriyazıdaki bazı yanlışları ve yazımdaki tutarsızlıkları burada göstermek gereğini duyuyoruz.

a. Çevriyazıda Gördüklerimiz

14. beyitte k'emâhî; 32. es-sultân ü zıllu'l-lâhi; 35. emn ü âmân (emân ya da amân birçok yerde böyle yazılmıştır); 81. Ta'âlâ allah; 127. La'lenüñ; 272. râfet; 406. 'alâ'r-râs; 3313. kâsında....

³ Ayet, müstensihçe yanlış yazılmış olup, Kur'an'da böyle bir ayet bulunmamaktadır. Doğrusu: “Lâ tenküzû'l-eymân” (nahl suresi, 91. ayet) olacak.

b. Okunmaması Gereken Harekeler

Müstensih, metindeki medli okunuşu göstermek üzere, genellikle hareketler koymuştur. Bu durum, eser baskıya hazırlanırken gözden kaçmış ve şu okunuşlar ortaya çıkmıştır:

371. beyitte şem^civâr; 1935. servi-ğadd; 2647. şâh-ı bânû; 2976 ve 3633. şermesâr; 3010. şem^c-i mahrem (şem^c mahrem); 3147, 3663 ve 4512. derdimend; 3263. rûz-ı nevrûz (rûz nevrûz); 3286. dölâb-ı girdâr (dölâb-kirdâr); 3440. âfitâbı (âfitâb); 3668. 'aks-i düşmen ('aks düşmen); 3699. Cemşid'i (Cemşid); 3897. gûşimâl; 4126. bârığâh; 4219. ikbâl ü (ikbâl); 4308. püşt-i ham (püşt-ham)...

c. Çizgi (-) İşaretinin Kullanılışında Görülen Tutarsızlıklar

Aşağıdaki örneklerde hiç gereği yokken çizgi işareti kullanılmıştır:

430. beyitte Sitem-şar-şar; 799, 3273. ve 4433. binâ-gûş; 2527. en-dûd; 3093 ve 4297. şanav-ber; 3054. per-vâz

Bu örneklerde de gerekli olduğu halde çizgi kullanılmamıştır:

263. kâmyâb; 758. Süleymân vâr; 1350 ve 2281. beher bâb; 1826. dû rengi (rengî); 1972. kamer ruğ; 1975. gülâb (öbür yandan gülşen kelimesi sürekli "gül-şen" biçiminde yazılmış); 2232. ser nigûn; derhâl; 2579. beküllî; 2597. ber tarîk...; 2722. der yikî; 2953. gül reng, hoş güvâr; 3409. Şâh Bânû; 3505. hoşreng; 4383. mîveder hem (mîve der-hem); 4252. sersebz....

ç. Terkip Yanlışları

3045. beyitteki "dîv-i ğârî" Türkçe tamlamadır. Dolayısıyla "dîv ğârî"; 3423. deki "gönl-i" kelimesi sonundaki "-i" eki Türkçe iyelik olduğundan "gönlî" biçiminde okunmalıydı. 3. Beyitteki fetğ-i bâbın: fetğ bâbın; 1583. ravza-i Rıdvân: ravza rıdvân; 1970. şeker-i h'âb: şeker-h'âb, 2311 gül-i ruhsâr: gül-ruhsâr; 2552. şem^c-efrûz: şem^c-i efrûz; 4122. berğ-i girdâr: berğ-kirdâr; 4248. çerâğ-ı la'l-i pîrûze: çerâğ-ı la'l pîrûze; 4407. nâme-i: nâmeyi (akuzatif hemze ile gösterildiğinden) biçiminde okunmalıydı. Ayrıca, 3970. beyitte süst ü bünyâd: süst-bünyâd; 3099. kârubârumuz: kâr u bârumuz olarak yazılsa yerinde olurdu.

d. K (kâf) ve G (ğâf) ile Başlayan Kelimelerde Görülen Karışıklık

Kitapta kenar, kıyı, uç anlamındaki "kerân" kelimesinin yer yer doğru yazıldığı görülmekle birlikte, "gerân" biçiminde yazıldığı da olmuştur (bkz.

49., 516., 614., 644., 645., 1093., 1144. beyitler). Yine bunun gibi, top anlamındaki “gûy”, “kûy” (3625 ve 3653. beyitler); gönlü yaralı anlamındaki “dilefgâr”, “dil-efkâr” (3824.); başı dönmüş, şaşkın anlamındaki “ser-geşte”, “ser-keşte” (4507); böcek, kurtçuk anlamındaki “kirm”, “girm”(131.); kıvrıkcık saç anlamındaki “külâle”, “gülâlâ” (79.); damak anlamındaki “gâm”, “kâm” (1755.); saman anlamındaki “kâh”, “gâh” (1690.) biçiminde okunmuştur.

Burada dikkatimizi çeken iki noktaya da değinmeden geçemiyoruz: “Kişi” kelimesi çoğu yerde “gişi” olarak verilmiş, ancak 2066 ve 3776. beyitte “kişi” biçiminde okunmuştur. “-ki” ilgi eki ise, sürekli “-gi” olarak yeni yazıya çevrilmiştir (bkz. 632., 2203., 2253., 2527., 2614., 3572., 3752. ve 4750. beyitler).

e. Büyük Harf Kullanmadaki Düzensizlik

Kitapta özel adları büyük harflerle başlatma kuralına uyulmuştur. Ancak, bazı yerlerde buna dikkat edilmemiştir. Örneğin, 187. beyitte “Fürkân” büyük harfle yazılmış, “Rahmet”, “Hüdâ”, “Nûr” ve “Tıbyân” kelimeleri de Kur’an’ın adları oldukları halde küçük harflerle başlatılmıştır. Ayrıca, kitapta geçen birçok özel ad da küçük harfle yazılmıştır.

5. Metinde Yapılan Gereksiz Değişiklikler

Aşağıdaki örneklerde görüleceği üzere, bu gereksiz değişiklikler, ancak eseri baskıya hazırlayanın dalgınlığının sonucu olabilir. Çünkü bunların, tek nüshaya dayanan metni düzeltmek için yapılmış değişiklikler olmadığı açıkça görülmektedir:

360. beyitin “Şu yıl olur eşer itse aña *yil* nâr” dizesindeki “yil”lerden ikincisi metinde yoktur. 513. beyitin “Nigârûn *yüzi* gibi olmuş müşevves” dizesindeki “yüzi” kelimesi, metinde “zülfi” dir. 560. beyitin “Şarâb-ı *erganûnı* eyledi nûş” dizesindeki “erğânûnı”, metinde “erğavânı” dır. 2932. beyitin “Ki tapuñda mâh-rûlar cümle Çinî” dizesinin başındaki “Ki” metinde yoktur. 4258. beyitin “Hoşdur bahâr u şubh u şabûh u i nedîm lîk” dizesindeki “u”-lardan sonuncusu da metinde yoktur.

Bunların tersine bazı kelimeler de atlanmış:

487. beyitin ikinci dizesinde “Gül-i ter tolı *vü* ser-sebz bûstân”; 493. beyitin ikinci dizesinde “Velî ol burca *bir* hürşîd vâlî”; 2764. beyitin ilk dizesinde “Kanı eyit baña ol şem^c-i *cem*-i meclis-i Çyş”; 3551. beyitin ilk dizesinde “Nice kim şem^c *ayağ* üzre dil-efûz”; 3682. beyitin ikinci dizesinde “Ki

râst ola şikâruñ cümle sâzı"; 3933. beyitin ilk dizesinde "Hoş gül iy *gül* kim gelür dil-dârdan bûy-i vefâ"; 4466. beyitin ilk dizesinde "Ol kişi *kim* buldı vü bilmedi vaşluñ ni'metin" örneklerinde italikle dizilen kelimeler metne alınmamıştır.

6. Metindeki Yanlışların Çoğu Düzeltilmemiştir

Tek nüshası bilinen bir eser, baskıya hazırlanırken, müstensihin yaptığı yanlışların düzeltilmesi gerekir. Sayın Akalın da bu tür düzeltmeler yapmıştır. Bununla birlikte, verilen metinde hiç düzeltilmemiş yerler de bulunmaktadır:

Sayfa 103'te "Kasem Yâd-Kerden-i Efser Be-Cemşid" başlığındaki "Efser", "Hümâyûn" olmalı. Çünkü bu parçada Fağfûr'un karısı Hümâyûn'un, oğlu Cemşid'e Rûm'a gitmemesi için and vermesi anlatılmaktadır. 140. Beyitin ilk dizesindeki "nağmâ" kelimesinin "na'mâ" okunması, kanımızca daha doğru olacaktır. 177. beyitin ilk dizesindeki eksikliğe değinilmemiştir. 279. beyit yazmada olduğu gibi:

Bu cârî kim didi andan beher-rû
Ki ol çeşm-i cihândur u ben ebrû

biçiminde okunmuştur. Bu beyitten önceki beyitlerde şair, "hilâl"i hükümdarın çadırından yüksekte gördüğü için "tenezzül" etmesini istiyor. Yalnız padişahın çadırı güneş gibi parlamalıdır. Yukarıdaki beyit ise, şairin düşüncesine hilâlin cevabıdır. Böyle olunca, metinde "Bu cârî kim" diye okunan yanlışın, "yücregüm" biçiminde düzeltilmesi gerekir sanıyoruz. 1178. beyitteki "bisledük", ancak "bisledüm" okunursa anlam ve dilbilgisi yönünden doğru olabilir. 1565. beyitteki "dîv-i mîğ", "dîv-idi mîğ"; 1683. beyitte ikinci dizenin başındaki "kana", "fenâ"; 1772. beyitteki "Fağfûr" konuya göre "Kayser"; 1900. beyitteki "muraşşayla", "muraşşala"; 1951. beyitin ilk dizesindeki "bidâr", "bidârdur"; 2095. beyitteki "nâ ki-itdi", "nâle itdi"; 2122. beyitteki "fettân", "fettândur"; 3038. beyitteki "işidür", "işî durur"; 3278. beyitteki birinci dize "Çü ayrılık bigâne idiserdi"; 3668. beyitteki "tar", "tard"; 3697. beyitteki "uzadup", "uzaduban" olarak düzeltilmeliydi.

Bu cümleden olarak, metindeki vezin bozukluklarının bir kısmının dipnotlarda gösterildiğini görüyoruz; 1295., 1945., 2155., 3314. ve 4483. beyitlerdeki vezin tutarsızlıklarının gözden kaçtığını sanıyoruz.

7. Yanlış Okunmuş Yerler

Metinde yer yer yanlış okunmuş kelimelerle de karşılaşmaktayız. Bunlardan görebildiklerimizi aşağıda göstereceğiz:

32., 807. ve 1799. beyitlerde geçen “bi’ṭ-ṭûli ve’l-‘arz” ibaresi sürekli olarak “bi’ṭ-ṭavli ve’l-‘arz” biçiminde okunmuştur.

Bu ṭab^c zulmetinde alamaz nûr gönlümüz
Sen idesin nazâr *germ*-ile bize meger (53.)⁴

beyitindeki “germ-ile” sözünün “kerem ile” okunması gerekir. Bu, hem vezin hem de anlam yönünden gereklidir.

Ki rûhu pâk ideler taşfiyeyle
Erideler göñüli tezkiyeyle (94.)

Ol iki günde ol ṭağı *eritdi*
Oradan gitdi bir şahrâya yitdi (1492.)

Eri gerçi ki ‘ışk odı eridür
Ve-likin gendüliginden *eridür* (2839.)

beyitlerinde geçen “erit-” fiili, “arıt-” olmalıdır.

Sayfa 58’de “Ḳıṭ‘a-i Mine’t-tevhîd” başlığını, “Ḳıṭ‘atun Mine’t-tevhîd” biçiminde okumak gerekir.

Odını düşmenlerüñ yardı oğuñ demreni
İtdi kılıcuñ odı ḥaşm yüregin kebâb (256).

buradaki “Odını” kelimesi “Ödini” okunmalıydı.

Tâvûs-ı rûz niçe ki_ura celve *ser-ḳadin*
Ḥaḳ çetrüñüñ hümâsını düşmen-şikâr ide (318.)

“ser-ḳadin” okunan kelimenin metindeki yazımı açık ve seçik değildir. Ancak, anlam düşünülürse, kelimenin nokta yanlışları yüzünden bu duruma geldiği ve “şarkdan” okunması gerektiği anlaşılır.

Diyeydüñ *ḳaşr-ı cennetdür* bu ḥavzâ
Ṭonına zîver olmuş ‘aḳd-i cevzâ (922.)

⁴ Bu numaralar, eserdeki beyit numaralarını gösterir.

bundan önceki beyit okunursa, bu beyitteki “kaşr-ı cennet” tamlamasına gerek olmadığı (kasrı cennet) ve “havzâ” kelimesinin de “havrá” olması gerektiği anlaşılır.

Bu Yûsuf *gönüli* midür i dâná
Ki itdi bini bînâ vü tüvânâ (939.)

beyitinde “gönüli” kelimesinin hiç yeri yoktur. Bu kelime “gönlegi” okunmalıydı.

Hümâyûn demde ki *bî-rûz*-ıdı rûz
Yörیدی Rûm'a Hurşid-i dil-efrûz (1173.)

beyitindeki “bî-rûz” anlamsızdır. “pîrûz” okunmalıydı.

Cihân kim var hemîn bir iki demdür
Anı hoş görmeyicegez *ne demdür* (1852.)

Var-ısa dem yakîn bil kim bu demdür
Bu dem hoş olmayan işi *ne demdür* (2943.)

Ne demdür bâde içmemek dem-â-dem
Anuñ kim tođru yâr ola nedîmi (4447.)

beyitlerindeki “ne dem” kelimeleri, “ne zaman” anlamında değil, pişmanlık anlamındaki “nedem”dir. Zaten beyitlerdeki anlam ve yayımlanan nüshadaki yazım da bunu gerektirmektedir.

Nüvâ-y-ı râst it mürğ-i sağun-senc
Ki sözüñüñ *diger* her biri yüz genc (2070.)

beyitindeki “Nüvâ-y-ı râst”ın Farsça tamlamaymış gibi okunması yanlıştır. “Nüvâyı râst it” biçimindeki okunuş daha doğrudur. Aynı beyitteki “diger” kelimesi ise, “degir” okunmalıydı.

İtmiş hilâlî kaşuña teşbih *‘aqlı gör*
Bârik benlig-ile nice kej-gümân ider (2140.)

beyitinin ise:

İtmiş hilâlî kaşuña teşbih *‘aql-ı kûr*
Bârik-bînlig-ile nice kej-gümân ider

biçiminde düzeltilmesi gerekiyor.

Cân bilmez ağzuñı ne güherdür heves idüp
‘Allâm-ı gaybdur ide ol *sitre* ittilâ (2301.)

beyitindeki “sitre” kelimesi, yazmada “sırta” biçimindedir. Anlam yönünden doğrusu da budur. Kelime üzerindeki “şedde” işareti hazırlayanı yanıltmış olabilir.

Hevâ-y-ı dil urup Hürşid’den *kerem*
Götürdi meh yüzinden perde-i şerm (2445.)

beyitindeki “kerem”, “germ” olmalı.

Görürsin bunda gelen nice gider
Var-ısa uşşuñ sürülme tiz *gider* (2523.)

beyitinin ikinci dizesindeki “gider”, Ahmedî’de sık karşılaşılan cinaslı kafiyelerden birisidir. Şair bu kafiyei kurarken, “git-” fiilini, Farsça “eger”in muhaffefi olan “er”le birleştirmiştir. Dolayısıyla, “gider” değil, “gid er” okunmalıdır.

Eger bir bâğ *olara* güzâruñ
Temâşâdur ırâğdan kârı yâruñ (2641.)

beyitindeki “olara” okunuşu hiçbir anlam vermemektedir. Oysa, “ola reh-güzâruñ” okunuşu, anlamı aydınlaşma kavuşturmaktadır.

Ki tâze *olmayalar* ittişâli
Mey ü neyle bezeyeler vişâli (2645.)

buradaki “olmayalar” sözü, “eyleyeler” olacaktır.

Gülistân gül *sürindi* çerh mehsüz
Beden hî-cân-idi vü mülk şehsüz (2768)

beyitindeki “gül sürindi”, “gülsüz-idi” okunmalıydı.

Bugüne kim düşürdi sini böyle
Nedür hâlünü baña şerh eyle (2851)

beyitindeki “bugüne”, “bu güne” olmalıdır.

Eger kütb ola maşûkuñ diyârı
Yöresinde ola ‘âşık *müdarî* (2938)

“müdarî”, metinde de görüleceği üzere, “medârî” okunmalı.

Sevâdından anuñ her harfe *yüzdür*
Nişâr itdi ki 'âşık işi budur (3201.)

“yüzdür” biçiminde okunan kelime, “yüz dür” okunursa anlam kazanıyor.

Hevâda *dol* zâhir oldı zulmet
Nite kim mülhidüñ göñlinde *şöhret* (3207)

beyitindeki “dol” kelimesi metinde “dahı”, “şöhret” kelimesi ise, “şübhet” biçimindedir.

Çü gördi *tiginüñ* hâlin tebâh ol
Gözi gibi cihân teng ü siyâh ol (3471.)

beyitindeki “tiginüñ” kelimesi “kızınuñ” olacak. Kelime başındaki “kaf” (ك), metinde açık yazılmamış olmakla birlikte, gerek öbür harfler, gerekse metnin gidişi “kızınuñ” okumamızı gerektiriyor.

Niçe kim *yüzden* şışerdi ol tavk
Gazâl iderdi aña irişmege şevk (3690.)

beyitindeki “yüzden” kelimesi anlamsız kalmaktadır. Bu kelime “yûzdan” biçimde okunursa, beyit içinde anlam kazanabilir.

Gözüñ *bağrı* beni bi-çâre itdi
Ne pîşedür ki ol hûn-hâre itdi (3726.)

beyitindeki “bağrı” kelimesi “siğri” okunmalıydı.

Kimesne itmedi ağıyâra hergiz
Anı kim *mîhr-i cân* gül-zâra itdi (3730.)

“mîhr-i cân” tamlaması şairin söylemek istediğini yansıtmıyor. Bu kelime “mihricân”, hatta metindeki harekeye göre “mihrecân” okunmalıydı.

Gül ü gül-zâr u 'ömr-akrâ-y-ı mehtâb
Mey ü sâkı vü ceng ü pürke-i âb (3919.)

beytini ise,

Gül ü gül-zâr u 'ömr-efzâ-yı mehtâb
Mey ü sâkı vü çeng ü hürke-i âb

biçiminde düzeltmek gerekiyor.

Yilinden hamlesinün *cümle* düşman
 Tağıldı şöyle ki *ire* şuya hürmen (4178.)

anlam yönünden büyük bir ayrılık olmamakla birlikte, “cümle düşmen” okunuşu metinde “cem^c-i düşmen”; “ire” okunuşu ise, “irse” biçimindedir.

Neçün gül-gûn sürer yüzine lâle
 Neçün ‘anberledür ter müşg-i hâle (4245.)

beytinin ikinci dizesi kanımızca:

Neçün ‘anberle dürter müşg hâle

olmalıdır.

Şeker ol nazmı *kim çün* itdi *ısfâ*
 Elifsüz bu sözi eyledi inşâ (4296)

buradaki “kim çün”, “çün kim”; “ısfâ” ise “ışgâ” okunmalıydı. “ışgâ” kelimesi 4311. beyitte de “ısfâ” olarak okunmuştur.

Yüzine çün haṭ-ı *haylî* düzetdi
 Bu beyti Ergânün vezne düzetdi (4342.)

beytinde “haylî” okunan kelime, metinde “nîlî” biçiminde geçmektedir.

Ne gördi gördi bir cennet tolu hür
 Kamusı dürr-i raḥşân *çeşm-i beddür* (4357.)

beytinde “beddür” okunan kelimelerin “bed dūr” okunması gerekmektedir.

Sayın Mehmet Akalın’ın yayımladığı *Ahmedî Cemşîd ü Hurşîd* adlı eserin metin bölümünde görebildiğimiz aksaklıkların çoğunu burada göstermiş bulunuyoruz. Eseri baskıya hazırlayanı, gösterdiği çabadan dolayı kutlamak gerekir. Göstermeye çalıştığımız noktalar, daha sağlam bir metnin ortaya çıkmasında, sayın Akalın’ın çalışmasına küçük bir katkı sayılabilirse, kendimizi mutlu sayacağız.